

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2012/0103 van 9 mei 2012
in de zaak 1112/0214/SA/3/0179

In zake: het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente MALLE**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Rob DE KONINCK
kantoor houdende te 2610 Wilrijk, Prins Boudewijnlaan 177-179
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen :*

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Pieter THOMAES en Stijn VERBIST
kantoor houdende te 2000 Antwerpen, Graaf van Hoornestraat 51
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 14 november 2011, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 15 september 2011.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de tussenkomen partijen tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Malle van 4 juli 2011 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partijen de verkavelingsvergunning verleend voor het wijzigen van de verkavelingsvoorschriften voor kavel [REDACTED], meer bepaald het wijzigen van het reliëf voor het dempen van een vijver.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend maar wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partijen betreffende de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 25 april 2012, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Pieter JONGBLOET die loco advocaat Rob DE CONINCK verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Pieter THOMAES die verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] vragen met een op 19 december 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 11 januari 2012, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoekers tot tussenkomst aangemerkt kunnen worden als belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 15 februari 2011 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkomende partijen bij de verzoekende partij een aanvraag in voor een verkavelingswijziging voor *“een wijziging van de stedenbouwkundige voorschriften voor kavel [REDACTED], meer bepaald het wijzigen van het reliëf voor het dempen van een vijver”*.

De actuele verkavelingsvoorschriften bepalen dat de bestaande vijver gedeeltelijk (zoals aangeduid op het verkavelingsplan) dient gedempt te worden. De tussenkomende partijen wensen vermelde voorschriften te wijzigen zodat de vijver op kavel [REDACTED] volledig kan gedempt worden. De aanvraag betreft in de praktijk een regularisatie aangezien de betrokken vijver reeds in het najaar van 2010 werd gedempt.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 september 1977 vastgestelde gewestplan 'Turnhout', gelegen in woongebied. Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Het perceel is gelegen binnen de grenzen van de behoorlijk vergunde en niet vervallen verkaveling van 13 maart 2003, die werd gewijzigd op 18 april 2006.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 21 februari 2011 tot en met 23 maart 2011, wordt één bezwaarschrift ingediend. Het bezwaarschrift handelt onder meer over de wateroverlast op andere percelen als gevolg van het dempen van de vijver en het ophogen van het perceel en het verdwijnen van de biodiversiteit in de straat.

Op 27 juni 2011 verleent de verzoekende partij het volgende ongunstige preadvies:

“ ...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

...

Bodemreliëf:

In de stedenbouwkundige vergunningen van 27 december 2007 en 30 november 2009 voor het bouwen van de ééngezinswoning met aanhorigheden en de latere wijziging van de dakvorm werden m.b.t. het bodemreliëf volgende vergunningsvoorwaarden opgelegd:

“4° op het gelijkvloers het peil van de dorpels van de deuren, poorten of om het even welke toegang van het hoofdgebouw op exact 30 cm boven het peil van de as van de rijbaan te brengen;

5° het terrein rondom de woning maximaal op te hogen tot + 20cm ter hoogte van de achtergevel en schuin afhellend aan 1,5%. Vanaf 10 meter achter de achtergevel moet het bestaande maaiveldniveau behouden blijven;

6° De vijver behouden conform de verleende verkavelingsvergunning;”

Deze vergunningsvoorwaarden werden niet nageleefd, de vijver werd gedempt en het terrein werd opgehoofd. Door deze wijzigingen aan het bodemreliëf kwam onder meer de naastliggende wandelweg lager te liggen dan de tuin met als gevolg dat deze wandelweg door afstromend water en stagnerend water moeilijker en minder comfortabel te bewandelen valt.

Hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen:

De aanvrager haalt de veiligheid van de jonge en spelende kinderen en het daaraan verbonden risico op verdrinking aan als motivatie voor het dempen van de vijver.

Verder wordt het gebruiksgenot volgens de aanvrager beperkt door het feit dat de vijver de tuinoppervlakte verkleint.

Het schepencollege kan begrip opbrengen voor deze argumenten, doch deze waren reeds gekend bij het verlenen van de verkavelingsvergunning en de aankoop van de kavel door de aanvragers. Bovendien zijn beide aspecten op een zeer eenvoudige wijze en met behulp van een goed doordacht tuinontwerp op te lossen. Het schepencollege betreurt dat de aanvragers niet ingaan op het voorstel van het schepencollege van 8 november 2010 om een voorstel dat voorziet in de (her)aanleg van de vijver (cf. optie 1 onder punt 12 van de nota).

De aanvrager beweert dat een droogstaande vijver in de zomer een onaanvaardbare geurhinder zou veroorzaken voor de omgeving. Er bestaat in eerste instantie geen of er wordt niet aangetoond dat er een noodzakelijk oorzakelijk verband tussen een

droogstaande vijver en geurhinder. Desgevallend zou elke droogstaande baangracht, vijver, ven, put, ... geurhinder veroorzaken, hetgeen uiteraard niet het geval is. En dat de vijver bovendien droog zou komen staan in de zomer, is ervan uitgaan dat het om een kleine drinkplaats voor dieren zou gaan en op basis van een toestand die gecreëerd werd door gedeeltelijke demping en dichtrijden tussen 2003 (verkavelingsvergunning) en 2010.

Watertoets

...

De aanvrager bestrijdt middel zijn nota (o.a. punten 4 t.e.m. 8) de voorwaarden van de verkavelingsvergunning en de vermeldingen uit de stedenbouwkundige vergunning als dat de vijver fungeert als opvangbassin voor regenwater en maakt deel uit van de waterhuishouding in het gebied.

De nota verwijst hiervoor naar de formuleringen in de watertoets uit de vergunningen van 27 december 2007 en 30 november 2009, waarbij wordt gesteld dat de aanvraag 'niet gelegen is in een risicozone voor overstromingen' en verder, in de vergunning van 30 november 2009, 'dat met en na de realisatie van deze voorwaarden tegemoet wordt gekomen aan het decreet betreffende het algemeen waterbeleid d.d. 8 juli 2003.'

De aanvrager oordeelt echter et snel dat deze voorwaarden enkel de plaatsing van de regenwaterput van 10.000 liter met herbruik betreft en ziet daarbij de vergunningsvoorwaarden 4° en 5° let betrekking tot de reliëfwijzigingen en de uitdrukkelijke verplichting tot het behoud van de vijver over het hoofd. Bovendien behandelt deze beoordeling (watertoets) enkel het bouwen van een woning en het wijzigen van de dakvorm en velt deze uiteraard geen oordeel over het dempen van de vijver.

Verder stelt de nota (punt 14) dat de vijver als artificiële constructie geen natuurlijke drainagefunctie heeft. De watertoetskaart infiltratiegevoelige bodems spreekt dit tegen en duidt aan dat het terrein wel degelijk infiltratiegevoelig is, wat tevens betekent dat de vijver een natuurlijke drainagefunctie heeft.

Tenslotte tracht de nota de vijver van 28 op 7 meter te degraderen tot een (banale) veedrinkplaats. Enkel al de afmetingen moeten volstaan om aan te tonen dat dit niet correct is. Verder kan blijken uit de foto's gevoegd bij de verkavelingsaanvraag van 2003, dat de vijver uitgerasterd werd uit het weiland waarvan het perceel deel uitmaakte. De dieren konden de vijver zelfs niet bereiken om te drinken.

Dat de vijver wel degelijk deel uitmaakt van de waterhuishouding in het gebied en fungeert als opvang- en infiltratiebekken voor overtollig regenwater kan blijken uit de watergevoeligheid van de omgeving.

Reeds in 2003 werd door de buurtbewoners gewezen op de watergevoeligheid in de omgeving en het risico op wateroverlast. Om deze reden werd onder meer het behoud van de vijver, maar ook het behoud van het bestaande grachtenstelsel en de aanleg van baangrachten voorzien.

Ook naar aanleiding van deze aanvraag werd wederom een bezwaarschrift ingediend dat wijst op de waterproblematiek en de gevolgen van de ophoging. Bij het bezwaarschrift worden tevens foto's gevoegd van terrein in 2002, waarop te zien is dat het terrein volledig blank staat.

Op basis van voorgaande moet geconcludeerd worden dat niet werd aangetoond dat het dempen van de vijver geen impact heeft op de waterhuishouding in de omgeving en dat

de vijver wel degelijk fungeert als opvang- en infiltratiebekken voor regenwater, deel uitmaakt van de waterhuishouding in het gebied en een onderdeel vormt van de cluster van beekbegeleidende vijvers langs de Moerbeek.
...

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op datum van 29 juni 2011 een ongunstig advies waarbij wordt aangesloten bij het ongunstige preadvies van de verzoekende partij van 27 juni 2011.

De verzoekende partij weigert op 4 juli 2011 de wijziging van de verkavelingsvergunning aan de tussenkomende partijen en neemt ter motivatie haar ongunstige preadvies van 27 juni 2011 en het ongunstige advies van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 29 juni 2011 over.

Tegen deze beslissing tekenen de tussenkomende partijen op 29 juli 2011 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 8 september 2011 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep in te willigen en de verkavelingsvergunning te verlenen overeenkomstig de plannen en mits naleving van de bijgevoegde verkavelingsvoorschriften.

Na de hoorzitting van 13 september 2011 beslist de verwerende partij op 15 september 2011 om het beroep in te willigen en de verkavelingsvergunning te verlenen overeenkomstig de plannen en mits naleving van de bijgevoegde verkavelingsvoorschriften. De verwerende partij overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel niet gelegen te zijn in een effectief of mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

De voorliggende verkaveling voorziet de mogelijkheid van het bouwen en/of verharden van een gedeelte van de percelen, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijke effect op de plaatselijke waterhuishouding. Door de toename van de verharde oppervlakte wordt de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit dient te worden gecompenseerd.

De aanvraag doorstaat de watertoets wel.

De vijver bestond in 1986 en werd aangelegd als sier- en drinkvijver voor dieren, zonder dat hiertoe een stedenbouwkundige vergunning werd verleend. Het betreft dus een louter artificiële constructie die geen natuurlijke drainagefunctie heeft. De vijver werd niet uitgegraven als opvangbassin in functie van de waterhuishouding van het gebied. De vijver geraakt immers niet op natuurlijke wijze gevuld, omdat ze hoger ligt ten aanzien van de rest van het gebied.

In het kader van de watertoets werd bij het afleveren van de verschillende vergunningen steeds geoordeeld dat het project niet gelegen is binnen een overstromingsgevoelig gebied of in een risicozone voor overstromingen. Volgens beroeper werd dit in de praktijk nog bevestigd tijdens de extreme wateroverlast.

Het perceel grenst evenwel aan een mogelijk overstromingsgevoelig gebied in functie van de waterloop 3de categorie 'Moerbeek'. Nochtans werden voldoende maatregelen getroffen om potentiële wateroverlast te voorkomen. De gronden en de woning werden

voldoende verhoogd ten behoeve van de afwatering, de verharding werd in waterdoorlatende klinkers aangelegd, er werd voorzien in een hemelwaterput van 10.000l terwijl de verkavelingsvoorschriften slechts ene put van 3.000l voorschreven, de hemelwaterput werd uitgerust met een recuperatiesysteem,...

Er is bovendien voldaan aan de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

Naast het esthetische aspect, met name het uitzicht van een vuile put, en het verkleinen van de beschikbare tuinoppervlakte, werd de bestaande vijver ook om veiligheidsredenen gedempt. Gezien de vijver quasi geen natuurlijke meerwaarde of geen aantoonbare functie voor de waterhuishouding heeft (zie hoger), kan ze dan ook vanuit ruimtelijk oogpunt gedempt worden.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Standpunt van de partijen

De tussenkomende partijen betwisten de tijdigheid van het beroep. De bestreden beslissing werd volgens de tussenkomende partijen verstuurd op 28 september 2011 en dus wellicht al op 29 september 2011 ontvangen. De beroepstermijn nam bijgevolg een aanvang op 30 september 2011 om te eindigen op 13 november 2011. Aangezien het verzoekschrift pas op 14 november 2011 aan de Raad werd betekend, is het verzoekschrift volgens de tussenkomende partijen laattijdig ingediend.

Beoordeling door de Raad

In tegenstelling tot wat de tussenkomende partijen beweren blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend met een aangetekende brief van 29 september 2011. Het voorliggende beroep, ingesteld met een aangetekende brief van 14 november 2011, is dus tijdig conform artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De tussenkomende partijen betwisten het belang van de verzoekende partij aangezien zij niet zou aantonen op welke wijze het bestreden besluit voor haar griefhoudend is en op welke manier de vernietiging haar enig nuttig effect zou kunnen opleveren. Het loutere feit dat de verzoekende partij op basis van artikel 4.8.16, §1, 2° VCRO het vergunningsverlenend orgaan is, is volgens de tussenkomende partijen volstrekt onvoldoende.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bij het dossier betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan is en dat zij haar beslissing om in rechte te treden van 31 oktober 2011 bij het inleidende verzoekschrift heeft gevoegd.

2.

Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO duidt het bij het dossier vergunningsverlenend bestuursorgaan aan als één van de belanghebbenden die bij de Raad de in artikel 4.8.1, tweede lid VCRO bedoelde beroepen kan instellen.

Onverminderd hetgeen in artikel 4.8.16, §1, tweede lid VCRO wordt bepaald, en anders dan voor wat betreft de in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3°, 4° en 6° VCRO aangeduide belanghebbenden, wenst de Raad op te merken dat de decreetgever de mogelijkheid van het bij het dossier betrokken vergunningsverlenend bestuursorgaan om bij de Raad een jurisdictioneel beroep in te stellen niet heeft onderworpen aan voorwaarden of beperkingen.

In tegenstelling tot wat de tussenkomende partijen lijken voor te houden, dient de verzoekende partij dus niet aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing voor haar griefhoudend zou zijn. De Raad is bijgevolg van oordeel dat de tussenkomende partijen in het voorliggende dossier de grenzen van het belang bij een jurisdictioneel beroep bij de Raad van de verzoekende partij conditioneren en verenigen op een wijze die kennelijk geen decretale aanknopingspunten heeft.

De Raad aanvaardt tevens dat uit artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 2° VCRO niet alleen het potentieel belang van de verzoekende partij blijkt maar ook haar hoedanigheid en meer specifiek haar procesbevoegdheid om een vordering in te leiden bij de Raad.

3.

De exceptie van de tussenkomende partijen kan dus niet worden aangenomen.

C. Schending van artikel 4.8.16, §3, tweede lid, 1° VCRO

Standpunt van de partijen

De tussenkomende partijen werpen de onontvankelijkheid van het verzoekschrift op aangezien de verzoekende partij in haar verzoekschrift haar adresgegevens niet heeft vermeld.

Beoordeling door de Raad

De verzoekende partij stelt in het inleidend verzoekschrift dat haar *“kantoren gelegen zijn ten gemeentehuize van en te 2390 Malle”*.

De Raad is van oordeel dat het ontbreken van de straatnaam en nummer slechts tot de onontvankelijkheid van het beroep kan leiden wanneer dit tot gevolg heeft dat de rechten van de verdediging van de andere partijen zijn geschaad of dat de procesgang erdoor wordt bemoeilijkt.

De Raad stelt vast dat de tussenkomende partijen niet in hun rechten van verdediging zijn geschaad, gelet op hun uitvoerig verzoekschrift tot tussenkomst. Bovendien voegen zij als stuk 6 een brief van de verzoekende partij toe waarop het adres van de verzoekende partij uitdrukkelijk staat vermeld.

De verzoekende partij heeft tevens keuze van woonstplaats gedaan bij haar raadsman, waardoor ook de procesgang door het ontbreken van straatnaam en nummer niet wordt bemoeilijkt.

De exceptie van de tussenkommende partijen kan bijgevolg niet worden aangenomen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij meent een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te lijden omdat het dempen van de vijver een nadelig effect zal hebben op de waterhuishouding van het nabij gelegen woonuitbreidingsgebied en waardoor het gemeentelijk beleid inzake het beheer ervan ernstig in het gedrang zal komen.

2.

De tussenkommende partijen brengen hier tegen in dat de verzoekende partij niet aantoont dat de vijver enige functie heeft inzake de waterhuishouding van het betrokken gebied en evenmin dat de waterhuishouding in de omgeving door het dempen zou worden verstoord.

De tussenkommende partijen merken verder op dat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat het volledig dempen van een vijver tot gevolg zou hebben dat het aangrenzende woonuitbreidingsgebied van ettelijke hectares groot met overstroming zou worden bedreigd. Dit laatste niet in het minst nu de verzoekende partij zelf, middels de verkavelingsvergunning van 13 maart 2003, de verplichting tot het gedeeltelijk dempen heeft opgelegd en de vijver bovendien niet gelegen is in een risicozone.

De tussenkommende partijen menen tot slot dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het nadeel ook moeilijk te herstellen zou zijn.

3.

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en lijkt het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet te betwisten.

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij mag zich in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet beperken tot vaagheden en algemeenheden maar dient integendeel concrete en precieze gegevens aan te reiken waaruit enerzijds de ernst van het nadeel blijkt dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

In hoofde van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend echter slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. Het nadeel van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat private natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

2.

De Raad stelt vast dat, benevens de omstandigheid dat de verzoekende partij onvoldoende aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing de uitoefening van haar overheidstaken verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt, de werken waarvoor een wijziging van de verkavelingsvergunning wordt verleend, zijn uitgevoerd.

De Raad moet bijgevolg noodzakelijk tot de conclusie komen dat de vordering tot schorsing van de verzoekende partij, die in essentie is gericht op het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zonder meer doelloos is. De door de verzoekende partij geschetste nadelen kunnen immers niet worden voorkomen door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing wordt verworpen.

2. De zaak wordt met het oog op de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de tweede kamer, voorgezeten door mevrouw Hilde LIEVENS.

Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer: 1112/0214/SA/2/0179.

3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 9 mei 2012, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER